

HOTEL ÀFRICA, de Cremades i Arlandis: la mirada d'un saforene

Si Cremades, en novel·les anteriors, ens recuperava literàriament i assumia la proposta vital d'una parcel·la de la nostra història, ara des de la mateixa visió ens proposa i ens representa un viatge — en el sentit d'aventura i de coneixement (de buscar/-se i perdre's)— a eixe món viu i actual. No hi trobarem allò més vistós i exòtic, més bé tot el contrari, fondeja allò que té més de comú i, alhora, de més profund, l'aspecte humà: el «resplendor del viure» dels països àrabs abocats a la Mediterrània. És a dir, una cultura de l'«hospitalitat», de la «humanitat natural», de la convivència de l'home amb la naturalesa i cadascú com a mesura de l'altre —«Aci l'home es sent natural»—, d'una banda; de l'altra, la importància del cos, bandejant és clar, els prejudicis religiosos.

Perspectiva que impregna *Hotel Àfrica* d'un alé vitalista i de sensualitat; d'una visió en favor de la vida mundana, de la individualitat plena i lliure, sense límits de cap tipus.

Vitalisme que basteix una prosa, podíem dir, materialista, dels objectes i dels ritus de la vida quotidiana. És una novel·la de la mirada, no en va el protagonista és un fotògraf. No una mirada freda, sinó interioritzada que dona sentit i que vol gaudir de totes coses i inclús dels detalls més nimis: des de la platja, la kasba, la medina i els carrers tortuosos, passant pels rituals de seduccions i escenes amoroses, fins el vestit, el desdèjuni, el sabor de la mandarina, un glop de café. I també cos, essencialment la respiració i la tos, que serveixen com a correlat dramàtic de l'evolució del protagonista. Tot té energia, produeix emoció i vida. La matèria és la base a partir de la qual la paraula munyeix, a través d'un estil exuberant i poètic, tota la seua virtualitat. D'ací una prosa sensual i suggerent, reblida de sensacions corporeïtzades per un seguit d'olors, sabors i colors. D'altra en la novel·la sura un cert alé de misticisme, en tant que la poesia comporta sempre matis místic, però més enllà de qualsevol religió. En definitiva podríem afirmar que s'hi respira un misticisme pagà o materialista.

FRANCESC CALAFAT

GENTE de la
Safor

SEMANARIO

